

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 120/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou VIKTÓRIA HELLENBART advokátska kancelária s. r. o., Martina Rázusa 146/23, Lučenec, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Viktória Hellenbart, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 24/2017 z 25. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 24/2017 z 25. mája 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 82/2012 z 21. novembra 2012 uznaný vinným zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za ktorý mu bol podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov s podmieneným odložením jeho výkonu podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona na skúšobnú dobu jeden rok. Podľa § 287 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu v sume 443 €. V presahujúcej časti uplatňovaného nároku na náhradu škody bol poškodený odkázaný na občianske súdne konanie.

3. Rozsudok okresného súdu z 21. novembra 2012 sťažovateľ napadol odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 4 To 9/2013 zo 6. marca 2013 podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

4. Proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa podal sťažovateľ z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku dovolanie, o ktorom najvyšší súd v konečnom dôsledku rozhodol uznesením sp. zn. 5 Tdo 24/2017 z 25. mája 2017 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší súd označeným rozhodnutím zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu, základného práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie.

6. V prvom rade sťažovateľ tvrdí, že skutok, pre ktorý bol odsúdený, nespáchal. V dovolaní poukázal, že orgány činné v trestnom konaní „vôbec neobjasňovali okolnosti svedčiace v prospech obvineného, boli odmietané podstatné návrhy na doplnenie dokazovania, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia, a to v takej intenzite, že pri postavení sťažovateľa pred súd nebolo dokázané, či sa vôbec skutok... stal, či má... znaky trestného činu, či je... jeho páchatelom a z akých pohnútok mal tento čin spáchať“.

7. Rovnako v dovolaní sťažovateľ namietal, že „súd nevykonával dôkazy zákonným spôsobom... súd nemal k dispozícii ako dôkaz ohliadku miesta činu, ktorý nedostatok zhojil tým, že počas pojednávania telefonoval policajtom, či ohliadku vykonali, pričom vzhľadom k tomu, že škodu nahlásil poškodený s odstupom niekoľkých dní potom, čo sa podľa svedka mal skutok stať a poškodené vozidlo sa na mieste činu už nenachádzalo, sa jednalo o veľmi podstatnú okolnosť svedčiacu v prospech obžalovaného sťažovateľa“. V dovolaní sťažovateľ ďalej namietal, že „súd nepostupoval pri hodnotení dôkazov v súlade so zákonom, nestranne a nezhodnotil ich po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, ale sťažovateľa uznal za vinného jedine a výlučne na základe svedeckej výpovede... u ktorej súd ani nevyhodnotil jej vnútorné rozpory, vplyv pomeru svedka k poškodenému, a ktorá obžalovaného pri naozaj súhrnnom hodnotení dôkazov neusvedčovala, ale naopak, preukazovala, že sa skutku nemohol dopustiť“.

8. Podľa sťažovateľa „súd úplne opomenul aplikovať základné zásady trestného procesu a vôbec neprihliadol na zásadu *in dubio pro reo*“.

9. Tvrdí, že ak „súdy nevykonávajú dôkazy navrhnuté obvineným, porušujú jeho práva na obhajobu o to viac, keď takýto postup vedie k odsúdeniu nevinnnej osoby“.

10. Ako uvádza „Samotná prítomnosť obhajcu, a jeho aktívny prístup, ktorý ale nemá adekvátnu spätnú väzbu zo strany súdu a orgánov činných v trestnom konaní, ešte nemôže byť dôkazom o tom, že práva obvineného na obhajobu boli riadne dodržiavané, takéto hodnotenie považuje sťažovateľ za protiústavné zjednodušenie situácie, prísne formalistické ponímanie práv a takéto ponímanie nie je naplnením článku 6 Dohovoru, ani článkov 46 a 50 Ústavy Slovenskej republiky.“.

11. Sťažovateľ považuje rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho dovolaní, za nedostatočne odôvodnené a za také, ktoré nereaguje na všetky predstreté argumenty.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že *„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 5 Tdo/24/2017, zo dňa 25. 05. 2017, bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a obhajobu, garantované článkom 6 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, a článkom 46 odsek 1 a článkom 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.“*, a zároveň *„sa domáha zrušenia napadnutého Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 5 Tdo/24/2017, zo dňa 25. 05. 2017, a vrátenia veci na ďalšie konanie o podanom dovolaní a rozhodnutie.“*

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či

dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 24/2017 z 25. mája 2017, ku ktorému malo dôjsť nedostatočnou neodôvodnenosťou označeného rozhodnutia, ako aj nevysporiadaním sa so všetkými dovolaním namietanými skutočnosťami.

19. Sťažovateľ, v danom prípade zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, síce v texte sťažnosti nekonkretizoval číselným označením odseku, prípadne uvedením písmena daného ustanovenia, ktoré konkrétne právo na spravodlivé súdne konanie mal na mysli v súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 6 dohovoru rozhodnutím

najvyššieho súdu, avšak obsah sťažnosti a znenie samotného návrhu na rozhodnutie („právo... na spravodlivý súdny proces a obhajobu“) nasvedčuje tomu, že namietaným je porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a s prihliadnutím na sťažovateľom tvrdené okolnosti jeho trestnej veci prichádzalo do úvahy aj namietanie porušenia čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, keďže prípadné namietanie porušenia iného, z katalógu práv zaručených v čl. 6 ods. 3 dohovoru nemá žiadnu oporu v argumentácii prezentovanej sťažnosťou.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

23. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:..

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;...

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

25. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 5 Tdo 24/2017 z 25. mája 2017, ktorým podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol, v relevantnej časti uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších (mimoriadnych) procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. Úlohou dovolacieho súdu v rámci tohto konania je posúdiť, či námietky dovolateľa obsahovo naplňajú ním uvedené dovolacie dôvody...

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie citovaného ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci bol obvinený stíhaný a odsúdený za prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., nešlo preto o prípad povinnej obhajoby. Napriek tomu obvinený využil zákonné právo a zvolil si za obhajcu [REDAKOVANÉ], ktorý ho obhajoval už v prípravnom konaní a počas celého súdneho konania. Obhajca pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa väčšiny úkonov trestného konania, podával námietky a sťažnosti, teda dohliadal na uplatňovanie jeho práv. Rovnako sám obvinený sa aktívne zapájal do konania. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tomto smere dovolací súd žiadne pochybenia nezistil, preto uvedený dovolací dôvod nebolo možné akceptovať.

Ako ďalší dovolací dôvod obvinený uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie i e založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že uvedený dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania – k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov vykonaných podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Prírodzene zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, nie sú v trestnom konaní použiteľné a nie je možné ich vyhodnotiť ani v prípade, keby boli na hlavnom pojednávaní súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa však vyžaduje, aby sa dovolaním napadnuté rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy.

Zároveň však treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania - na hodnotenie dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní získané a vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu fakticky zopakoval námietky, ktoré použil už v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. S jeho námietkami sa dostatočne vysporiadal odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia. Polemika o vykonaných dôkazoch vedená obvineným v dovolaní, nie je sama o sebe spôsobilá preukázať nezákonnosť vykonania čo i len jediného dôkazu v predmetnej trestnej veci. Dovolací súd preto argumentáciu obvineného nemohol akceptovať ani vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu.“

26. Citovaná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu svedčí o tom, že dovolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal, a to v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o jeho mimoriadnom opravnom prostriedku. Uviedol, že v danej veci nezistil taký zásah do práva sťažovateľa na obhajobu konajúcimi všeobecnými súdmi, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako porušenie tohto práva zásadným spôsobom, ako to v príslušnom ustanovení pre účely dovolania vyžaduje Trestný poriadok [§ 371 ods. 1 písm. c)]. Práve naopak, najvyšší súd zistil, že sťažovateľovi (a jeho obhajcovi) bol súdmi prvej a druhej inštancie poskytnutý primeraný priestor na realizáciu práva na obhajobu. Rovnako dovolací súd neopomenul zaoberať sa ani otázkou sťažovateľom tvrdenej nezákonnosti vykonania dôkazov v jeho trestnej veci, avšak po preskúmaní spisového materiálu dospel k inému záveru, o akom je presvedčený sťažovateľ. Všetky dôkazy dovolací súd hodnotil ako získané a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

27. Je možné rezumovať, že najvyšší súd skonštatujúc nedostatok sťažovateľom formulovaných dovolacích dôvodov (nesplnenie zákonných podmienok dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) dovolanie odmietol. V prijatom uznesení náležite interpretoval dotknutú právnu úpravu a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd odpovedal na ťažiskové argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o zásahu do jeho práva na obhajobu, ako aj o nezákonnosti vykonaných dôkazov. Na základe náležitého odôvodnenia najvyšší súd vylúčil danosť dovolacích dôvodov podľa označených ustanovení Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Právny záver o potrebe odmietnutia dovolania sťažovateľa bol založený na racionálnom, náležitom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

28. Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a dostatočnú odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, ústavný súd poznamenáva, že uvedené články zabezpečujú, aby každý obvinený mal čas na prípravu obhajoby, že bude mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu bude môcť predniesť právne významným spôsobom buď sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu však nezabezpečuje sťažovateľovi dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (II. ÚS 8/96, II. ÚS 34/1999). Pretože sťažovateľ neodôvodnil namietané porušenie označeného práva na obhajobu inak ako nesprávnym rozhodnutím najvyššieho súdu, teda rovnakým dôvodom ako porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd nevzhladol príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením práva podľa ústavy a dohovoru.

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

31. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2018